

โมทนาสาธุสาร

ฉบับเดือนมีนาคม ๒๕๕๒

พระธรรมเทศนาในโครงการปฏิบัติธรรมวันที่ ๗ “เฉลิมพระเกียรติในหลวง ๘๑ พรรษา”

มรณทักขิณะ

วันอังคารที่ ๒ มีนาคม ๒๕๕๑

โมทนาสาธุทุกคนอดกลั้นอดทนเอาเกิดแล้วแก่เจ็บตายแล้วมาเจอความหนาวความร้อนความ
หิวความกระหายเนี่ย อดกลั้นอดทนไม่อดกลั้นไม่อดทนเดี๋ยวมันก็ตามเองนะ(หัวเราะ) ตายก็ดีจะได้
ส่งไปให้หมด เกิดมาแล้วไม่พ้นความเกิดความแก่ความเจ็บความตายเป็นของธรรมดา พระพุทธเจ้าสอน
ให้เรา รู้ความจริง เนี่ยไม่ใช่เรื่องเล็กนะเรื่องใหญ่ นะ ทำไมพระอาจารย์จึงว่าเรื่องใหญ่ไม่ใช่เรื่องเล็ก
พระพุทธเจ้าออกมา**หาภิเนษกรมณ์** ก็ไป**ประพาสอุทยาน** ไปพบวันแรกไปเจอคนแก่กลับมาถึงพระราชวัง
ก็นึกถึงข้าทาสบริวารหรือสนมกำนัลในพวกเนี่ยเป็นคนแก่หมดเลย(หัวเราะ)พระองค์ที่เคยเห็นเคยชอบ
ที่ร้องรำขับร้องที่รูป เสียง กลิ่น รส โสภณสมบัติ เนี่ยทุกวันเคยชอบ กลับมาแล้วจิตสงบเลย
หายอยากหายชอบเลย เพราะพวกนี้จะต้องเป็นคนแก่หมด รุ่งขึ้นอีกวันพระองค์ไป ไ้ที่เจ็บเมื่อวานนี้ที่
แก่ๆนอนเจ็บทุรนทุรายแล้ว กลับมาพระองค์บอกโอ้ว! ไม่ใช่แต่แก่อย่างเดียวพวกนี้จะต้องเป็นคนเจ็บอีก
คนป่วยคนไข้ก็ รุ่งขึ้นไปอีกวันหนึ่งอ้าว! ตายซะแล้วไอ้ที่เจ็บเมื่อวานนี้ก็ตายซะแล้วนี่ พระองค์ก็สลด
สังเวชเลยบอกพวกนี้สนมกำนัลในเรานี้อันเป็นที่รักที่เคารพผู้บำรุงบำเรอเรานี้ก็จะต้องเป็นคนตาย
ทั้งหมดเลยแล้วก็นั้นก็อ่อนเพลียสลดใจอ่อนเพลียหลับหัวค่ำเลยพระพุทธเจ้าที่เป็น**พระสิทธัตถะเนี่ย**
หลับก่อนเพื่อนตื่นขึ้นมาก็เงิบสงบสัจเลยพวกสนมกำนัลในเนี่ยนอนน้ำลายไหลอะไรต่อมิอะไรเนี่ย
ระกะระกะเหมือนที่พระองค์ตื่นขึ้นมาเนี่ยอยู่ในป่าช้าเลยต้องว่าอย่างนี้เห็นพวกนี้อนตายไม่ใช่ตายคน
เดียวเหมือนกับที่ตายกันทั้งหมดเลยในพระราชวังมีแต่คนตายนอนเงิบกันหมดน้ำลายไหลอ้าปากอะไร
ต่ออะไรไอ้ที่เล่นเครื่องติดสติเป่าอะไรก็วางอยู่ข้าง ๆ นั้นนะพระองค์ยิ่งสลดสังเวชหนักขึ้นไปอีกตื่นขึ้น
มาแล้วเป็นเหตุให้สลดใจแล้วพระองค์อยู่ไม่ได้แล้วเรามาอยู่กับคนแก่คนเจ็บคนตาย ราชสมบัติของ
พระราชชาติพระองค์ปกครองเนี่ยไพร่ฟ้าข้าแผ่นดินของพระองค์เนี่ย สามารถให้ให้เค้าทำอะไรก็ได้ฝึกหัด
แต่ไม่สามารถห้ามไพร่ฟ้าข้าแผ่นดินไม่ให้เจ็บไม่ให้ตายเนี่ยพระองค์เลยตรัส รุ่งขึ้นไปอีกวันไปเจอภิกษุ
เหมือนกับเป็นรูปนิมิตในอดีตชาติต้องว่าอย่างนี้ รุ่งขึ้นพอไปเจอภิกษุก็เห็นทางออกแล้วว่าวิธีที่จะแก้
ความแก่ความเจ็บความตายเนี่ย แล้วพระองค์ก็คิดด้วยอนุมาณของพระองค์ด้วยปัญญาของพระองค์เอง
ว่ามีร้อนก็มีเย็นเป็นเครื่องแก้ มีมืดก็มีสว่างเป็นเครื่องแก้ เนี่ยวิถีทางเดียวเท่านั้นที่จะหาแก้ไม่ให้แก่
ไม่ให้เจ็บไม่ให้ตายก็ต้องไปบวชเป็นสมณะเนี่ยผู้สงบถ้าพระองค์ยังขึ้นครองราชสมบัติไม่มีเวลาพิจารณา
ไม่รู้จักหาวิธีในการแก้ไม่ให้แก่ไม่ให้เจ็บไม่ให้ตายเนี่ยที่นี้ถึงเนกขัมมะถือบวชแล้วเห็นมัยยะ(หัวเราะ)สรุป
ลงเลยง่าย ๆ อดใจแล้วไม่เอาแล้วทิ้งแล้วเสวยสุขมาแล้วพระชนม์มาของพระองค์ตอนนั้น๒๗พรรษานะ
กำลังหนุ่มเลยกำลังมีสติปัญญาอะไรเต็มที่มีพลังเรี่ยวแรงอะไรมากมายเลยสติปัญญาารู้ได้รวดเร็วเข้าใจ
ปัญหาทั้งทางส่วนตัวของพระองค์เอง พระองค์เอาประสบการณ์จริงของพระองค์นั้นแหละเอามาใช้แล้วก็
พิจารณาว่า ถ้าเรายังขึ้นปกครองไพร่ฟ้าข้าแผ่นดินเนี่ยทุกคนเกิดแล้วต้องแก่ต้องเจ็บต้องตายแม้
พระองค์เองก็เช่นเดียวกันไม่ได้คิดว่าไม่ใช่เห็นคนอื่นคนเดียวนะเห็นทุกคนเลยรวมทั้งพระองค์อยู่ด้วย

พระพุทธมารดาที่สวรรคตไปแล้วตอนที่พระองค์ประสูติได้๗ วันเหลือแต่พระเจ้าน้า**พระมหาปชาบดีโคตมี**เนี่ยซึ่งเป็นน้องสาวของแม่เนี่ยถวายบำรุงเลี้ยงมาให้กินมาเลี้ยงมาตลอด พระองค์ก็เห็นว่าถ้าพระองค์เป็นผู้มีปัญญาสติกำลังเรียวแรงพระญาติพระวงศ์จะไปบอกใครก็ได้เพราะทุกคนมีภาระกันหมดเลย แล้วทุกคนก็ไม่สมควรไม่สมควรจะไปบวชกับพระองค์ด้วยเพราะล้วนแล้วแต่เป็นคนมีอายุอยู่ในวัยในวังไม่มีความแข็งแรงไม่มีกำลังเพราะฉะนั้นพระองค์กำลังหนุ่มแน่นเนี่ยพระองค์เลยต้องหนีบวชก่อนจะออกบวชก็พอดีจะไปลาพระพิมพาพอดีพระราหุลประสูติอีกวันนั้นพระราหุลประสูติเนี่ยพระองค์ก็ **ราหุลุชาต ห่วงได้เกิดขึ้นแล้วอีกเนี่ย**ห่วงเกิดขึ้นกับพระพุทธเจ้าแล้วหมายถึงตอนนั้นเป็นพระ**สิทธัตถะ**เนี่ยลูกของเราเกิดมาหรือประสูติมาเนี่ยจะต้องมาพบกับความแก่ความเจ็บความตายอีกอยู่ซ้ำไม่ได้แล้วขึ้นอยู่ช้านานเนี่ยภาระหน้าที่ยิ่งมากขึ้นพระองค์ก็หนีเลย(หัวเราะ)ต้องว่าอย่างนี้ออกบวช**มหาภิเนษกรรม**ก็คือเนี่ยเนกขัมมะถือบวช พอพระองค์ขึ้นมาอาชาไนยเนี่ย**มักัณฐกะ**เค้าเรียกม้า**อาชาไนย**สามารถคิดทั้งนายฉันทะผู้ดูแลเลี้ยงม้าเนี่ยพระองค์ก็ไปเรียกนายฉันทะผู้รักษาม้าต้นหรือเลี้ยงม้าต้นหรือม้าที่พระองค์ขี่ขี่เนี่ยแล้วก็พอดีประตูเมืองปิดจะไปบอกใครๆให้นายทวารบาลเปิดก็ไม่ได้เดี๋ยวรู้กันอ้อฉาวหมด ด้วยเป็นม้าอาชาไนยเนี่ยสามารถกระโดดข้ามกำแพงด้วย พระองค์เนี่ยมีกำลังมากมายเลยตามปกติเนี่ยเท่ากับช้างเจ็ดเชือกอย่างน้อยพอเป็นพระพุทธเจ้าแล้วเค้าเรียกนารายณ์พระ**นารายณ์** มีกำลังเท่ากับช้างแก้วตระกูลอุโบสถ๑๘โกฏิเชือก เนี่ยที่พระอาจารย์มาให้พรโยมเนี่ยนารายณ์พระ**นารายณ์**เนี่ยหมายถึงกำลังของพระพุทธเจ้าพระองค์เดียวนะ แต่ถ้าพระอาจารย์บอกพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์เนี่ยอภิมาหานารายณ์พระ**นารายณ์**ไม่มีใครเทียบเลยมีแต่ชนะลูกเดียวไม่มีแพ้เนี่ยที่ให้ตอนเช้าๆเดี๋ยวนี้ว่าเอ๊ะ ! พระอาจารย์ไปเอามาจากไหนพระอาจารย์เนี่ยไปค้นคว้าพระไตรปิฎกแล้วหาจุดสุดยอดเอามาใช้มาทำมาประพฤติปฏิบัติไม่ใช่จู่ๆพระอาจารย์เดาสุ่มนึกว่าไปเรียนจากใครที่ไหนมาไม่ใช่พระอาจารย์เนี่ยอ่านพระไตรปิฎกแล้วก็ได้รู้ว่าเนี่ยพระพุทธเจ้ามีนารายณ์พระ**นารายณ์**มีกำลังเท่ากับช้างแก้วตระกูลอุโบสถ๑๘โกฏิเชือก ถ้าอย่างพระมหาชนกที่ท่านมีกำลังเท่ากับช้างเจ็ดเชือกเท่านั้นเองเนี่ยจึงสามารถว่ายน้ำได้นานกว่าใครๆ ๗วันนี้ขี้ผงต้องว่าอย่างนี้ สำหรับพระมหาชนก แล้วท่านเป็นผู้มีปัญญาก่อนรู้อย่างไรก็เรือต้องล่มแน่นอนชาวบิรวารทั้งหลายไม่มีใครแข็งแรงเท่าพระองค์ พระองค์ฉลาดรีบกินเนยกินอะไรต่อมิอะไรแล้วก็น้ำมันทาตัวเลยพระองค์ฉลาดเอาน้ำมันทาตัวไม่ให้น้ำเค็มมันซึมเข้ามาในกายของพระองค์ได้ เห็นมัยความฉลาด แล้วพระองค์ก็ลอยคอว่ายอยู่เนี่ยทั้งๆที่ยังไม่เห็นฝั่งก็ทำความเพียรไป ทำไมจึงต้องทำความเพียรเพราะว่าพระองค์นี้มีปัญญามากกว่าใครๆเป็นหัวหน้าแล้วมีกำลังมากกว่าใครๆอย่างนี้อย่างน้อยเราก็ได้เพียรแล้วได้พยายามแล้วถึงมันจะจมตายก็ไม่เสียดายอะไรชีวิต เพราะฉะนั้นเมื่อพระองค์ตั้งจิตอธิษฐานแล้วก็พระองค์ฉลาดคิดว่าเรือจมแล้วก็ไ้หลามต้องมากินบริษัทบิรวารใกล้เรือ พระองค์ปีนไปยอดเสากระโดงเลยแล้วก็ติดตัวให้ห่างไกลจากเรือได้เหมือนเค้าเรียก๗ อสุภะไม่รู้ว่าจะขนาดไหนนั่นนะเนี่ยนะพัน ถ้าขึ้นเข้าไปอยู่ใกล้ๆบริษัทบิรวารเดี๋ยวจะพลอยโดนฉลามกินไปด้วยต้องว่าอย่างนี้เพราะฉะนั้นพระมหาชนกท่านมีกำลังมากกว่ามากกว่าใครๆในหมู่บิรวารทั้งหมดจึงมีความเพียรพยายามว่ายอยู่๗วัน พอ๗วันเนี่ยนาง**เมขลา**จึงมาเจอ ก็เห็นว่าเราเนี่ยละทิ้งการดูแลแล้วก็รู้ด้วยผู้ที่ว่ายอยู่เป็นพระโพธิสัตว์จะได้ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าในอนาคตด้วย ถ้าไม่ช่วยเนี่ยปล่อยให้ตาย เวลานั้นพระคัมมาประชุมเข้าเค้าเรียกว่าทเวสมาคคมประชุมทเวดาเค้าจะซักถามว่าใครดูแลกิจหน้าที่อะไรเรียบร้อยดีหรือเปล่าจะเข้าในที่ประชุมไม่ได้เพราะฉะนั้นรีบแสดงตัวให้เห็นแล้วก็บอกว่าบรูษเนี่ยว่ายไม่เห็นฝั่งแล้วจะว่ายไปทำไมเนี่ยพอดีวันนั้นเป็นวันพระอุโบสถก็เอาน้ำ

บัวนล้างปากแล้วก็อธิษฐานอุโบสถด้วยว่าอย่างน้อยการเพียรของเราก็ไม่เสียเปล่าแล้วทำไมจึงไม่เสียเปล่าเพราะอย่างน้อยก็ได้เห็นเทพธิดาแล้วเราเพียรมาจนเจอเทพธิดาแล้วเทพธิดามาถาม(หัวเราะ)ว่าทำไมจึงมาเพียรพยายามทั้งที่ไม่เห็นผั่ง พระองค์ก็บอกเนี่ยความเพียรของเราเนี่ยไม่เสียแล้วอย่างน้อยก็ได้เห็นเธอซึ่งเป็นนาง**เมขลา**เนี่ยที่จะปล่อยให้ตายไม่สมควรกับพระองค์ซึ่งเป็นบุรุษผู้มีสติปัญญาที่กำลังเรียวแรงจะนั้นอย่างน้อยก็ได้พยายามแล้วแต่มันตายถึงไม่ถึงผั่งก็ไม่เสียตายชีวิตเพราะจิตมันมุ่งไปแล้วมุ่งให้ถึงแต่ถ้ามันมุ่งไปแล้วไม่ถึงหมดกำลังหรือตายเสียก่อนก็ไม่เป็นไรพระองค์ได้สมาทานศีลแล้วถึงตายอย่างไรต้องไปสู่อุบัติโลกสวรรค์แน่นอนนางเห็นแล้วก็อุ้มพอกถูกสัมผัสพิภพก็สลบเลย(หัวเราะ)ว่ายามพอกถูกสัมผัสนางเทพธิดาพอซึ้งขึ้นมาก็สลบเลย ทำให้ไม่ถึงสลบเพราะสัมผัสพิภพแล้วก็ไปวางไว้เนี่ยมหานกเรื่องพระมหานกผู้มีความเพียรเนี่ย เราก็มือนกันพวกเราเนี่ยเนกขัมมะต้องอดทนพยายามแห่ม! นหนาวนหนาวน้อยก็ให้มันตายเสียเลย(หัวเราะ)อย่างน้อยก็ฟังเทศน์พระอาจารย์แล้วตายก็เข้าทำพระอาจารย์ว่า ฟังธรรมแล้วเมื่อค้ำควา๗๐๐ตัวฟังพระภิกษุสาธยายในถ้ำฝูงค้ำควา๕๐๐ตัวหรือ๗๐๐ตัวเนี่ยหมดอายุแล้วร่วงตายหมด ตายแล้วไปเกิดเป็นเทวดาทิ้งหมดเลยลืมตัวหมายถึงว่าไม่หาอยู่หากินแล้วฟังภิกษุท่านสาธยายพระอภิธรรม๗คัมภีร์เนี่ยแล้วต่อมาก็ลงมาเป็นสาวกของพระพุทธเจ้าแล้วก็มาเป็นพระอรหันต์เนี่ยที่มีความแตกฉานพระอภิธรรม อย่างน้อยเป็นสัตว์เดรัจฉาน ขนาดได้ฟังไม่รู้เรื่องนะเอาเสียงมาเพราะท่านสวดเป็นจังหวะเพราะพริ้งอาศัยความที่พร้อมเพรียงของภิกษุที่สวดพร้อมเพรียงจิตของค้ำควานั้นเป็นสมาธิไม่ทำมาหากินนี่ถือว่าเป็นเสียงที่ไม่เคยได้ยินได้ฟังเสียงสูงเสียงต่ำอะไรเนี่ยแต่เป็นเสียงพระธรรมเทศนาเหมือนเป็นพุทธโอวาทคำสอนของพระพุทธเจ้าไม่ทำมาหากินเลยฟังท่านสวดติดต่อกันพระท่านก็สวดติดต่อกันค้ำควาหมดอายุก็ไม่ไปหากินห้อยหัวลงมาตายหมดตายแล้วไปสู่อุบัติหมด แล้วพวกโยมเนี่ยมาฟังเทศน์พระอาจารย์แล้วตายแล้วไปแน่เลย(หัวเราะ)วิริยะความเพียรวันนี้เนกขัมมะบารมีก็จะได้เกิดแล้วเนี่ยพระอาจารย์ก็จะได้เทศน์เรื่องเนกขัมมะบารมี ต้องว่าเทศน์เรื่องเนกขัมมะมรรคหรือมรรคเนกขัมมะหมายถึงว่าเอาเนกขัมมะเป็นมรรคเป็นหนทางที่จะเข้าถึงความพ้นทุกข์สิ้นทุกข์ อดใจที่นี้อดใจเนกขัมมะแปลว่าความอดใจอดกลั้นไม่เหมือนขันดินนะให้รู้ไว้ด้วยเนกขัมมะเนี่ยเค้าเรียกอดกลั้นเค้าเรียกเนกขัมมะพรหมจรรย์อดกลั้นรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณ์แล้วมาประพฤติกปฏิบัติหมายถึงว่าพระองค์หรือใครก็ตามเนี่ยที่จะมาประพฤตินอกเนกขัมมะเนี่ยต้องตั้งใจมากเลยทั้งการทั้งงานทั้งรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณ์อะไรทุกชนิดเลยการแสวงหาความสุขอย่างโลกๆไม่เอาเลยเห็นทุกข์เห็นโทษเบื่อหน่ายเกิดแล้วแก่เจ็บตายเหมือนพระโมคคัลลาพระสารีบุตรที่เป็น**อุปติสสะ**กับโกลิตะไปเที่ยวงานประจำปีไปเห็นเค้าแสดงการเล่นต่างๆแล้วก็ทุกปีมันสนุกแล้วก็ปีที่จะได้เป็น**พระอัครสาวก**ของพระพุทธเจ้าเนี่ยเห็นไม่สนุกเลยเนี่ยทุกคนที่มาทันเนี่ยของพระมหาโมคคัลลานั้นมีม้าอาชาไนย๕๐๐ตัวพร้อมด้วยบริวารเนี่ยมีม้าอาชาไนย ส่วนพระสารีบุตรมีคานหามเสลี่ยงทองคำคานหาม๕๐๐แล้วก็มิตรเป็นสหายกันแล้วก็ไปดูการเล่นทั้งสองคนเนี่ยทุกปีเจอกันเป็นประจำแล้วก็ไม่สนุกไม่มาเพลิดเพลินไม่มานึกว่าพวกนี้ไม่เข้าท่าให้ไรก็ตายแล้วอย่างพวกเรานี้ยังไม่แสวงหา**โมกขธรรม**คือที่ฟังตายแล้วก็ทั้งหมดเนี่ยทรัพย์สินสมบัติอะไรมากมายเนี่ยล้วนแล้วแต่เป็นเศรษฐีมหาเศรษฐีมีทรัพย์มากมาย๑๘โกฏิหรืออาจจะมากกว่านั้นอีกต้องว่าอย่างนี้ทั้งหมดเลยแล้วก็ชวนกันสองสหายไปบวชกันเป็น**ปริพาชกของสัมมุขเวฬุวัฏฐบุตร** แล้วก็**วันหนึ่งพระอุปติสสะคือพระสารีบุตรชื่อจริงของท่านคืออุปติสสะ**วันหนึ่งได้เห็น**พระอัสสิ**เถระเจ้าซึ่งเป็น**พระปัญจวัคคีย์**ทั้งสององค์เนี่ยมีอาการสำรวมย่น เดิน นั่งนอน เค้าเรียกมีสายตาทอดท่าหมายถึงว่ามีตา

อันทอดลงชั่วแอกก็คือประมาณศอกศีบเท่านั้นแหละไม่เหลียวซ้ายแลขวาไปตรงไหนตรงนั้น แล้วก็ดูอาการใครจะให้ท่านแก่ปฏิกายบ้าง รู้โดยอาการแล้วท่านก็เดินตามไป ดูสังเกตตามไปพอ **พระอัสสชิ** ท่านได้อาหารพองฉันแล้วพองแล้วหาที่นั่งเพราะเค้าจะมีเหมือนกับศาลาพักร้อนที่พระองค์คงแสดงไว้ในพระไตรปิฎกอะไรเนี่ย ศาลา บ่อน้ำ ถนนหนทางที่เป็นสาธารณชนเนี่ยพอท่านได้รับภัตตาหาร ท่านคะแนคิดว่า **พองฉัน** แล้วอยู่ได้แล้วท่านก็หยุดพระสารีบุตรท่านก็จัดเอาที่นั่งหรือนิสีทนะประจำตัวของท่านปูให้หนึ่งแล้วก็เอาน้ำใน **ลักจันท์** คือน้ำในหม้อที่ไปไหนเค้าก็จะสะพายหม้อน้ำแล้วก็เอาน้ำไปถวาย แล้วก็ไม่ได้ถามอะไรทั้งหมดสังเกตุกิริยาอาการมาตลอดพอท่าน **ฉัน** เสร็จแล้วอ้อมอะไรแล้วท่านก็ถามว่าท่านบวชเพราะชอบใจธรรมใครเนี่ยฉลาดท่านชอบธรรมของใครๆ เป็นอาจารย์หรือเป็นผู้สอนท่าน **พระอัสสชิ** ท่านก็ต่อมตัวว่าท่านเป็นผู้บวชใหม่เพิ่งบวชไม่นานหรอกแล้วอาจารย์ของท่านแสดงอะไร **พระอัสสชิ** ก็แสดงว่าสิ่งทั้งหลายเกิดแต่เหตุสิ่งนั้นทั้งปวงล้วนพระสมณโคดมหรือพระตถาคตเจ้าแสดงความสิ้นเหตุแห่งกรรมนั้นแค่นั้นนะได้บรรลุโสดาบันเลยต้องว่าอย่างนี้ ไปเล่าให้ท่าน **โกลิตะ** พระโมคคัลลาชื่อจริงของท่านคือ **โกลิตะ** ฟังแล้วทั้งคู่อุปถัมภ์แล้วก็ไป **ชวน** **สัตยชัยปริพาชก** ให้ไปหาพระพุทธรเจ้า สัตยชัยปริพาชกก็มีปัญญาอยู่บ้างยังยึดติดในลาภสักการะเนี่ย ก็เลยถามอุปติสสะว่าโลกเนี่ยคนโง่มากหรือคนฉลาดมากท่านก็ตอบอย่างซื่ออย่างตรงไม่มีลีลา **สา** **โถ** อะไรเลย ท่านก็บอกโลกนี้คนโง่มากขอรับ สัตยชัยปริพาชกก็เลยบอกคนฉลาดก็จงไปสู่สำนักพระสมณโคดมแต่คนโง่จะอยู่ในสำนักเราสำนักเราจะไม่วางเปล่าจากผู้คนเนี่ยเห็นมี **พระอุปติสสะ** **โกลิตะ** เป็นผู้มีความกตัญญูนี้กว่าอยากจะให้ครูบาอาจารย์ได้รู้ได้เห็นอย่างที่ท่านรู้เข้าใจคิดว่าขนาดพระอัสชิพูดสั้นๆ แค่นี้ว่าสิ่งทั้งหลายเกิดแต่เหตุสิ่งนั้นทั้งปวงล้วนดับไปเพราะสิ้นเหตุแห่งกรรมนั้นทุกอย่างเกิดมาแล้วก็ว่างเปล่าหมดเลยท่านเห็นท่านได้บรรลุพระโสดาบันเนี่ยขนาดฟังพระสาวกนะถ้าไปฟังพระสัมมาสัมพุทธเจ้าหรือพระบรมศาสดาจารย์ต้องได้ฟังมากกว่านี้ต้องได้รู้เรื่องมากกว่านี้จึงมาชวนไปเนี่ยท่านทำกตัญญูคิดว่าอาจารย์ของท่านไปเพราะสัตยชัยปริพาชกเป็นคนมีปัญญาอยู่บ้างแต่ยังยึดติดในความรู้อยู่ยังโลกในลาภสักการะอยู่เนี่ยเมื่อท่านไม่ไปแล้วท่านก็ไปก้นลูกศิษย์แบ่งข้างหมายถึง ๕๐๐ กับ ๕๐๐ ก็ตามกันไปอยู่คนละ ๒๕๐ เนี่ยพาไปพระพุทธรเจ้าแล้วได้เป็น **เอหิภิกขุ** **อัครสาวก** เนี่ยแต่ว่าบวชแล้วยังไม่ได้ตรัสรู้ทันทีนะพระโมคคัลลานั้นไปโง่งวงอยู่ที่ **กัลลวาลมุตตคาม** ทำความเพียรร่งเหงาหาวนอนพระองค์ก็เสด็จไปโปรดเนี่ยที่พระอาจารย์บอกว่า **ถีนะ** **มิชทะ** **เนี่ย** ที่ **กามฉันทะ** หมายถึงว่าคนที่มึนวิธรรณ ๕ อย่าง หมายถึงว่า มี **กามฉันทะ** **นิเวรณ** **พยาบาท** **นิเวรณ** **ถีนมิชทะ** **นิเวรณ** **อุทธัจจกุกกุจจะ** **นิเวรณ** หมายถึงว่าความฟุ้งซ่านรำคาญใจเกิดขึ้น **วิจิจจณา** คำเรียก **วิจิจจณานิเวรณ** เกิดขึ้นเนี่ยให้สวดมนต์ พระพุทธรเจ้าสอนให้พระมหา **โมคคัลลานั้น** **สวดมนต์** ดูดาว เหลียวดูทิศ เดินหรือสาธยายถ้าไม่ไหวก็ให้นอน **สีหไสยา** **ตะ** **แคง** **ข้าง** **ขวา** กำหนดรู้หมายว่าจะระงับกายะสังขารซึ่งลำบากมาทั้งวันแล้ว ถ้ามันระงับกายะสังขารแล้วลุกถึงมันสงบแล้วหลับไปตื่นขึ้นก็จะมาทำความเพียรต่อพระมหาโมคคัลลานั้นได้ฟังอุบายจากพระพุทธรเจ้าเหลียวดูทิศอะไรต่อมิอะไรเหมือนเหลียวดูทิศก็ทิศทั้ง ๔ ก็เห็นแต่ความเว้งว่างว่างเปล่าดวงดาวเนี่ยเหมือนกับชีวิตที่ไม่มีแก่นสารเหมือนกับดูอะไรก็ว่างไปหมดดูกลางวันไม่ว่างกลางคืนเนี่ยทำใจหมายถึงว่ากลางคืนให้เป็นกลางวันๆ ให้เป็นกลางคืนแล้วก็เห็นความไม่เที่ยงแน่นอนพระโมคคัลลาได้สำเร็จเป็นพระอัครสาวกบารมีในวันที่ ๗ ส่วน **อุปติสสะ** นี้ ๑๕ วัน พอดีพระองค์ไปโปรดหลานชายพระสารีบุตรที่ **ถ้ำ** **สุกร** **ขาคา** **แสดง** **เวทนา** **ปริคห** **สูตร** **แสดง** ถึงความไม่เที่ยงของ **เวทนา** **เวทนา** ก็คือ **สุข** **เวทนา** **ทุกข** **เวทนา** **โสมนัส** **เวทนา** คือดีใจ **โทมนัส** **เวทนา** คือเสียใจ แล้วก็อุเบกขา **เวทนา** ความว่างจากสุขทุกข์ดีใจเสียใจทั้งหมดนะ พระสารี

บุตรได้สำเร็จเป็นพระอรหันต์ส่วนหลานได้ไธสตาบัน ท่านไปถวายงาน**ภัต**พระพุทธรูปเจ้าตอนนี้ ต้องพูดถึงหมายเหตุแห่งที่จะประพจน์เนกขัมมะบารมีเนี่ย ทุกคนจะต้องเห็นทุกขุรู้โทษแล้วจึงมาบวช เนี่ยบวชด้วยใจศรัทธาเชื่อมั่นว่าบวชแล้วจะพ้นทุกข์ด้วยเห็นว่าเนกขัมมะธรรมหรือว่าเป็นมรรคคือ หนทางว่าง ว่างจากไม่มีอะไรเลย ว่างจากพ่อแม่พี่น้องบุตรภรรยาสามีลูกเต้าเหล่าหลานการงานทุกชนิด เนี่ยเห็นมัยเนี่ยว่างข้างนอกแล้วก่อนที่จะมาตั้งอยู่ในสี่แห่ง**ผ้ากาสาวพัสตร์** เนี่ยต้องละพ่อแม่พี่น้องมี อะไรก็ต้องละหมดเลยว่างจากภายนอกหมดเลยแล้วก็บวชมาแล้วก็ต้องมาละความเห็นภายในของตัวเอง ละระคะ โลกะ โทสะ โมหะ มานะกิฏฐิภายในให้ว่างเหมือนกับที่ว่างภายนอกนั้นนะเป็นมรรคหมายถึงว่า เนกขัมมะมรรคต้องว่าเนกขัมมะมรรคที่พระอาจารย์เอามาปูพื้นฐานให้เข้าใจว่าก่อนที่จะพระองค์จะออก **มหาภิเนษกรรมณ์ อุปติสสะโกลิตะ**ที่เป็นพระโมคคัลลาพระสารีบุตรก่อนจะออกบวชเนี่ยท่านได้เห็นความ เกิดความแก่ความเจ็บความตายได้รู้ความจริงของสรรพสิ่งทั้งหลายทั้งโลกแล้วก็นึกว่าต้องเกิดแก่เจ็บ ตายไปหรือเกิดแล้วดับไปอย่างเนี่ยพระองค์แสดงว่าสิ่งใดที่มีการเกิดขึ้นแล้วหมายถึงว่าในโลกนี้หรือใน จิตต้องว่าอย่างนี้ทั้งสองอย่างเลยต้องว่าเกิดภายในเกิดภายนอกนะสิ่งนั้นล้วนดับไปเพราะสิ้นเหตุแห่ง ธรรมนั้นคือดับไปหมดเลย ดับที่เหตุเกิดที่ไหนก็ดับที่นั่น เกิดทางตาก็ดับทางตา เกิดที่หูก็ดับทางหู เกิด ทางจมูกก็ดับทางจมูก เกิดทางลิ้นก็ดับทางลิ้นเกิดทางกายรู้สัมผัสก็ดับทางกายเกิดทางใจที่มี ธรรมารมณณ์ก็ต้องดับธรรมารมณณ์ที่เกิดทางใจเนี่ยต้องไปเอาความรู้อันพุทธรูปกาลมาสอนพวกโยม (หัวเราะ)ไม่ใช่เอาตมาไปเปิดตำราตำราอะไรนะถึงเวลาก็เอามาเทศน์เลยต้องว่าอย่างนี้มาบอกให้โยมรู้อิง มาพูดเอาเป็น**นิทสน์อุทาหรณ์**เอาหลวงตาหนาวมาเนี่ยเกิดแก่เจ็บตาย ตายแล้วไม่ต้องไปห่วงกังวลมัน เลยตายแล้วเนาเผาทิ้งไปเลยเนี่ยเนกขัมมะอดใจอดกลั้นถึงที่สุดแล้วทำเพียรแล้วทนไม่ไหวสังขารมันแยมันเสื่อมมันแก่แล้วต้องเจ็บต้องตายเป็นของธรรมดาจะนั้นเมื่อเราพิจารณาเป็นมรรคเหมือนกับ พระพุทธรูปเจ้าที่ออก**มหาภิเนษกรรมณ์**ไปเห็นคนเกิดคนแก่คนเจ็บคนตายเห็นสมณะจึงมีใจน้อมไปในทางที่ จะบวช ที่จะหาวิธีแก้ไขไม่ให้แก่ไม่ให้เจ็บไม่ให้ตายเนี่ย แล้วพระองค์ก็แสดงถึงทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค ทุกข์เป็นของควรกำหนดรู้ว่าเนี่ยเกิดมาแล้วมันเป็นทุกข์ทั้งนั้นเลย ทั้งคนไม่ว่าเด็กเล็กผู้ใหญ่อะไรเนี่ย ทุกคนมีทุกข์หมดเลย เนี่ยสมุทัยเหตุให้เกิดทุกข์คือตัณหา ตัณหาคือความอยากคือเกิดแล้วมันต้อง แสวงหาแล้ว แสวงหาอะไรแสวงหาปัจจัย๔ ต้องหาข้าวปลาอาหารเพราะว่ามันต้องเกิดแล้วมันก็ต้องหิว เนี่ยหิวก็เป็นทุกข์แล้วเห็นมัยเพราะเป็นทุกข์ประจำสังขารเค้าเรียก**นิพัทธทุกข์** ทุกข์เนื่อง নিজเลยกินแล้ว เดี่ยวก็ถ่ายกินแล้วก็ถ่ายแล้วก็ทุกข์ต้องหามากินใหม่เนี่ยพระองค์พิจารณาเห็นเป็น**ปัจจุบันันธรรม**เนี่ย พระองค์มีปัญญาแล้วก็ประมวลมาแล้วก็เห็นทุกข์เลยรู้ทุกข์รู้โทษเลยเหตุให้เกิดทุกข์เลยทุกข์ปัญหาไม่ว่า เด็กเล็กผู้ใหญ่เลยต้องอยากต้องกินต้องหิวได้ก็สงบไม่ได้ก็โมโหอาฆาตแค้นเนี่ยเห็นมัย ทำความผิดฆ่า เค้ามากินบ้าง ขโมยเค้ามากินบ้าง ประพจน์ผิดกาเมมากินบ้างหลอกหลวงเค้ามากินบ้างแล้วก็มัวเมา กิน เหล้าเมายาอะไรเนี่ยไม่มีประโยชน์เลยเป็นการเพิ่มโทษให้แก่ตัวเองเป็นการสร้างกรรมให้แก่ตัวเองอีก เนี่ย พระพุทธรูปเจ้ามีอุบายปัญญามากมายตั้งแต่ยังไม่บวชแล้วมาเห็นเข้าใจโดยปัญญาที่สั่งสมมาเป็นอเนก ชาติทุกภพทุกชาติเลยต้องบอกอย่างนี้ เนี่ยเป็นการปูฐานไม่ใช่คิดเห็นแก่เจ็บตายนิด ๆ หน่อย ๆ หมายถึง พระองค์เห็นทั้งโลกเลยเห็นทุกคนเลยรวมทั้งพระองค์เองด้วย พระองค์ไม่ประมาท ที่พระองค์ตรัสรู้แล้ว พระองค์สอนให้ชนทั้งหลายไม่ให้มีความประมาทไม่ให้ประมาทกับความเกิดแก่ เจ็บ ตายหรือไม่ให้ ประมาทกับอนิจจังทุกขังอนัตตาเนี่ยที่พระอาจารย์เอาย่อมาเทศน์มาบอกพวกโยมเนี่ยมาปูพื้นฐานที่จะ เข้าถึงฐานเนกขัมมะมรรคหนทางเข้าถึงความดับทุกข์เหมือนพระพุทธรูปเจ้าเนี่ย ด้วยวิธีการของพระองค์

เองที่ปรากฏอยู่ในพระพุทธรูปประวัติที่**พระเถรจารย์อรุณภาจารย์ที่สังคายนาเป็นพระไตรปิฎก** เนี่ยเราได้ศึกษาได้รู้แล้วเราก็เอามาพูดต่อหรือมาแสดงต่อมาบอกต่อว่าเนี่ยเนกขัมมะของพระพุทธเจ้า เป็นอย่างนี้แล้วพวกเราเนี่ยมี**สมบัติพัสถาน**อะไรบ้างที่จะยังไม่ได้ทิ้ง(หัวเราะ)ให้มันวางไปซะให้หมด (หัวเราะ)จะได้ประพฤติเนกขัมมะพรหมจรรย์จะได้ไม่มีทุกข์ต้องอดใจให้เป็นทานเพราะฉะนั้นเนกขัมมะ บารมีก็คือตัวทานตัวศีลทั้งสองอย่างให้ทานหมดเลยเหมือนพระพุทธเจ้าก่อนที่จะออกมหาภิเนษกรมณีนี่ ตัดใจทิ้งเลยแม้กระทั่งชีวิตก็สละเลยนึกว่าไปตายเอาดาบหน้าเลยถ้ายังไม่สำเร็จเป็นพระพุทธเจ้าหรือยังไม่ความรู้ในการที่หาหนทางแก้แก่เจ็บตายนี้มันตายพระองค์ก็สละเลยต้องว่าอย่างนี้ เพราะยุคนั้นสมัย นั้นเค้ามีมวยผมเพื่อเอาไว้ พระองค์ตัดทิ้งเลยไม่เอาเนี่ยพระองค์ไม่ให้ใครมามัวเมาประมาทกับพระองค์อีก เพราะพระองค์เป็นผู้มีรูปลักษณะอันสง่างามหล่อมากต้องว่าอย่างนี้ ไม่ให้ใครมาหลงยึดติดตมมวยผมทิ้ง แล้วก็โยนขึ้นไปพระอินทร์มาเอาพานมารองรับเค้าเรียกจุฬามณีก็คือมวยผมของพระพุทธเจ้าเนี่ยจุฬาก็ คือมวยผมที่เอาบรรจุไว้ใน**ดาวดึงส์สวรรค์** มีสีดั่งแมลงทับทองมีสีเหลืองหรือดำสนิทที่มีประกายต้องว่า อย่างนี้ เพราะฉะนั้นเมื่อพระองค์อธิษฐานแล้วก็เห็นความอัศจรรย์ที่โยนขึ้นไปแล้วก็ไม่ตกลงมาเนี่ยนำ กลัวการบรรพชาของพระองค์ต้องมีผลแน่นอนพระองค์มี**ปฏิภาณ**ไหวพริบว่าการบรรพชาครั้งนี้คงจะ สำเร็จเป็นพระพุทธเจ้าสมกับที่**พระอัญญาโกณฑัญญะ**สมัยที่เป็นโหราจารย์ที่แสดงไว้ว่าถ้าอยู่ฆราวาสก็ จะได้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิ ถ้าออกบรรพชาจะเป็นศาสดาของมนุษย์ทั้งหลายเนี่ยแล้วก็จริงเนี่ย แต่วันที่ พระอาจารย์อ่านพูดข้ามไปหน่อยคือพระยามารที่มาเนี่ยพอข้ามมาได้ถึงประตูทุกคนมีใจเป็นอันเดียวกัน หมดเลย**มัจฉาทะ**ก็กระโดดข้ามได้มีแรงอันนี้ก็พรหมเทพเทวดาก็มารักษาเท้ามัจฉาทะด้วยพาพอดัดขึ้น เทวดาก็โดดยกลอยเลย(หัวเราะ)ต้องว่าอย่างนี้พระยามารก็บอกให้กลับเดี๋ยวนี้อีก๗วันสมบัติพระเจ้า จักรพรรดิจะเกิดขึ้นเนี่ยที่พระอาจารย์เคยเทศน์เคยบอกให้โยมฟัง พระองค์เห็นโทษของการเกิดมาเป็น มนุษย์แล้วเกิดมาพบกับความเกิดความแก่ความเจ็บความตายแล้วประโยชน์อะไรกับสมบัติพระเจ้า จักรพรรดิมันเป็นสมบัติของความแก่ความเจ็บความตายแล้วมันจะมีประโยชน์อะไร เพราะฉะนั้น พระองค์ก็เลยให้เป็นทานไปทานก็เป็น**ปรมัตถ**ทานเลยทานก็เป็นจักรพรรดิตาน สีสก็เป็นสีจักรพรรดิ เนกขัมมะก็เป็นเนกขัมมะจักรพรรดิปัญญาก็เป็นปัญญาจักรพรรดิเพราะเห็นธรรมดาทั่วไป วิริยะ จักรพรรดิ ขันติจักรพรรดิ สัจจะจักรพรรดิอธิษฐานจักรพรรดิเมตตาจักรพรรดิอุเบกขาจักรพรรดิเนี่ย สูงสุดเลยเนี่ยพระองค์สูงมีจิตสูงแล้วเนี่ยกว่าเหนือรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณ์แล้วจิตอยู่ เหนือเวทนาแล้วไม่คำนึงถึงสุขทุกข์ดีใจเสียใจที่จะต้องไปพบข้างหน้าเนี่ยเห็นมัยแล้วพวกเราเนี่ยต้อง เอาเยี่ยงอย่างต้องอดใจหมดเลยไหนๆเราจะไปนิพพานเราอดใจเพื่อจะไปนิพพานพระองค์ก็อดใจเพื่อ แสวงหาสัมมาสัมโพธิญาณเพื่อตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าเพื่อจะมีความรู้มาแนะนำสั่งสอนมนุษย์ทั้งหลายที่ เกิดขึ้นมาในโลกเนี่ยที่ไม่มีใครมีปัญญาเท่าเหมือนและมีกำลังเท่าพระองค์ พระองค์ไม่ดูตาย แทนที่จะ เอากำลังเรี่ยวแรงไปทำงานทำการอย่างอื่นไม่เอาเอาประมวลความคิดเอากำลังเรี่ยวแรงมาพิจารณา ธรรมเพื่อการตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า โยมต้องไปเปิดอ่านที่อาตมาแสดงไว้ในวันวิสาขะเนี่ยวันประสูติ ตรัสรู้ ปรินิพพานเนี่ยนั่นแหละเหมือนอาตมาไปชุมเอามาเนี่ยอยู่ในนั้นนะที่เค้าพิมพ์แจกไปแล้วที่เค้า ถวายที่พระอาจารย์เทศน์ในวันวิสาขะบูชาที่แสดงเรื่องประสูติ ตรัสรู้ ปรินิพพานเนี่ยถ้าโยมตั้งใจสนใจ โยมต้องไปหาอ่านแล้วโยมจะเข้าใจตอนที่พูดให้ฟังเนี่ยเป็นอุปการะแก่เนกขัมมะมรรคคือการถือบวช เนี่ยจะเป็นมรรคเป็นหนทางของการเข้าถึงความพ้นทุกข์ดับทุกข์ เพราะฉะนั้นเนี่ยต้องเตรียมตัวแต่แรก คำว่าเตรียมตัวแต่แรกคือตัดใจทิ้งแต่แรกเลยก่อนจะเข้าวัดหรือก่อนที่จะบวชมหาภิเนษกรมณีนี้นะ

พระพุทธเจ้าก่อนที่จะหนีบวชต้องว่าอย่างนี้เพราะเหตุเห็นทุกข์แล้วมีแต่โทษมีแต่ทุกข์ไม่มีอะไรดีขึ้นมาแต่ชั่ว ๆ โทษแล้วก็มีแต่ทุกข์ ภาระก็หนักขึ้น ๆ แล้วชีวิตของพระองค์ก็แกลงแกลงตอนเนี่ยพระองค์กำลังมีกำลังเรียวแรงเนี่ยอายุ ๒๘ แล้วเนี่ยกำลังมีกำลังเรียวแรงจะพิจารณาอะไรทำอะไรพระองค์เป็นอิสระชนหรืออิสระจิตที่จะคิดจะทำได้ พระองค์ไม่ประมาท เพราะฉะนั้นเราก็เหมือนกันเนี่ยต้องเอาเยี่ยงเอาอย่างพระพุทธเจ้าเนี่ยพระองค์เพียรทุกอย่างเพียงละเพียรเล็กเพียรอดใจเพียรในทานเพื่อว่าเนี่ยที่พระอาจารย์เทศน์ไปแล้วตอนเนี่ยเนกขัมมะมรรคก็ต้องอดใจให้มีทานประจำ ทานภายในทานภายนอกที่เรารู้ก็ให้ทานไปให้หมดไม่ให้มีให้เป็นทานไปแล้วเราก็จะได้ไม่เห็นมันอีกจะได้ว่าง ว่างจากความเห็นไปเลย ว่างจากเสียงไม่ฟังแล้วตัดสี่ตีเป่าอะไรก็เลิกให้ทานเสียง ให้ทางกลิ่น ให้ทานรส ให้ทานสัมผัสหมดเลย ไม่ให้มาเป็นธรรมารมณัตถ์จิตใจให้จิตของพระองค์ว่าง เราก็เหมือนกันเนี่ยก็เอามาเอาเนกขัมมะเข้ามาก็คืออดใจในทานอดใจในศีลละเว้นทานอย่างเดียวยังอาจจะไม่พอต้องละเว้นด้วยต้องตั้งจิตเจตนาทั้งสองอย่างเลยต้องมีทานมีศีลเมื่อมีทานมีศีลแล้วจะเอามาเป็นกำลังข้อวัตรปฏิบัติเอามาประพฤติไม่อย่างนั้นแล้วจะเอาข้ออะไรมาปฏิบัติเพราะยุคนั้นสมัยนั้นเค้าก็ปฏิบัติกันต่าง ๆ นานาเนี่ยที่นี้เรารู้แล้วพระพุทธเจ้าแสดงไว้มากมายแล้วที่นี้เราก็ดำเนินตามหมายถึงว่าพระองค์แสดงทางแสดงศีลแสดงเนกขัมมะแสดงปัญญาวิริยะ ขันติ สัจจะ อธิษฐาน เมตตา อุเบกขา เราก็เอาทานเอาศีลนั้นแหละมาเป็นข้อวัตรปฏิบัติ ทานมีอะไรก็ให้ทานทั้งภายในภายนอกเราจะได้ไม่ห้วงไม่กังวลในสิ่งนั้นจิตเราจะได้ว่างจากสิ่งต่าง ๆ เหล่านั้น แล้วก็ศีลก็ต้องละเว้นหมดเลยละเว้นจากรูป เสียง กลิ่น รส โสภณูปพะธรรมารมณัตถ์เนี่ย สองอย่างนี้มีทั้งทานทั้งศีลด้วยเนี่ยเค้าเรียกดับเบิ้ลเลยดับเบิ้ลว่างจะได้ว่างเร็ว ๆ หนึ่งอีกแล้วก็จะได้อดใจได้เนี่ยเนกขัมมะธรรม เนกขัมมะอดใจให้เป็นทานเป็นศีลต้องว่าอย่างนี้แล้วก็จะพบความจริงคือความว่างหมดเลยที่นี้ เต็มมันก็ถึงปัญญาวิริยะขันตีสัจจะอธิษฐานอีกเดี่ยวก็เมตตาอุเบกขาเดี่ยวก็ครบถ้วน ความจริงก็มีอยู่ครบถ้วนอยู่แล้วโดยนัย ถ้าไม่มีปัญญาจะมารู้เรื่องทานเรื่องศีลได้ยังไง ถ้าไม่มีวิริยะความเพียรเพื่อรู้ก็รู้ไม่ได้ไม่ละเอียดอีก ไม่มีขันตอดกลั่นอดทนก็ไม่มีการชิมชั้บแหม่ม ! มันทนขนาดไหนมันทุกข์ขนาดไหนกว่าจะรู้เนี่ยต้องมีขันติ ต้องมีสัจจะจริงใจอีกเนี่ยอยู่ในทานในศีล ต้องมีอธิษฐานปรารถนาเนี่ยต้องรู้ให้ได้ต้องพันทุกข์ให้ได้ต้องไปนิพพานให้ได้หรือต้องให้หมดกิเลสสิ้นเชิงรูป เสียง กลิ่น รส ให้หมดไปเนี่ยต้องอธิษฐาน ต้องมีเมตตารักใคร่ในทานในศีลรักอย่างอื่นเนี่ยทุกข์มามากแล้วเปลี่ยนจิตพลิกวิกฤตเป็นโอกาสจากรูป เสียง กลิ่น รส โสภณูปพะมารักทานรักศีลแทนเนี่ยเห็นมีขี้เนมขี้ เนี่ยที่พระพุทธเจ้าแสดงเราก็พลิกผันเอามาเรามีปัญญา มีเมตตา อุเบกขานี้มาใช้มาประมวลมาทั้งหมดมาอยู่ในทานในศีลเนี่ยทุกวันทุกเวลาทุกนาทีทุกวินาทีทุกลมหายใจเข้าออกเนี่ยให้จิตอยู่เป็นทานเป็นศีลละเว้นว่าง ละเว้นว่างหรือทานก็ว่างแล้ว ที่นี้ว่างยังไม่บริสุทธิ์มาละเว้นอีกละเว้นทั้งภายในภายนอกว่าเออ ! มันจะได้ว่างอย่างบริสุทธิ์ว่างอย่างเดียวยังไม่บริสุทธิ์นี้จะต้องว่างทั้งภายในภายนอกนั้นแหละจึงจะเป็นเนกขัมมะพรหมจรรย์ที่แท้จริงจะได้ประพฤติปฏิบัติอย่างเป็นสุขไม่ทุรนทุรายไม่เงิ่นก็ร้อนผ้าเหลืองร้อนผ้าขาว(หัวเราะ) ยืน กิน เดิน นั่ง นอนไม่เป็นสุข กินก็เป็นทุกข์ ยืน เดิน นั่ง นอนก็เป็นทุกข์ นั่นแหละทุกข์เพราะยังไม่ได้ละอะไรเลยยังตัดอะไรไม่ได้ยังไม่มียังไม่มีศีลยังไม่ละเว้นอะไรเลยเนี่ยถ้าเราละเราเว้นมีทานมีศีลจิตเราจะสงบสุขไม่เดือดร้อน ไม่กระวนกระวาย ไม่ฟุ้งซ่านต้องว่าอย่างนี้เนี่ยเรามีปัญญาพระอาจารย์จึงบอกมีปัญญาในทาน ในศีล ในเนกขัมมะ ในวิริยะ ในขันติ ในสัจจะ ในอธิษฐาน ในเมตตาอุเบกขานี้ปัญญาซ้อนปัญญาอีกมากมายไม่ใช่แต่ปัญญาซ้อนปัญญาเนอะเอาปัญญาซ้อนปัญญา เอาญาณซ้อนญาณอีกรู้ก็มากมายเลยอย่างพระอาจารย์พิจารณาเนี่ยถ้าโยมคิดได้

อย่างอาตมาโยมไม่มีทุกข์อะไรหรอกเพราะอะไรเพราะมันคิดแต่เรื่องสี่ลเรื่องธรรมอย่างเดียวแล้วยังคิดก็ยิ่งเห็นทะเลอุปรูปร่างเห็นความอัศจรรย์พระธรรมของพระพุทธเจ้าพุทธโอวาทคำสอนของพระพุทธเจ้า เพราะฉะนั้นถ้าจิตของเราไม่ออกไปจากสี่ลจากธรรมแล้วสติสัมปชัญญะมาระลึกถึงแต่เรื่องทาน เรื่องสี่ลมารู้เรื่องทานเรื่องสี่ลเนี่ยจึงจะเป็นธรรมมีอุปการะมากไม่งั้นมันจะระลึกไปสติใช้ในการระลึกถึงรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณฺ์เนี่ยก็มีแต่โทษมีแต่ทุกข์ตายไปในขณะนั้นเนี่ยไอ้สติที่ว่าให้ทุกคนเจริญสติอบรมมันต้องอบรมให้อยู่ในทานในสี่ลเนี่ยมันจึงจะใช้ได้ถ้าไปอบรมอยู่ในรูป ในเสียง ในกลิ่น ในรสเนี่ยสติตัวเนี่ยพาไปเวียนว่ายตายเกิดมากมายมหาศาลเลยเกิด แก่ เจ็บ ตายก็เพราะสติเนี่ยไประลึกในเรื่องรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณฺ์แล้วก็มีเมตตา กรุณา มุทิตาต้องข่มใจเป็นอุเบกขาทำใจยากเลยว่างยากอีกต้องว่าอย่างนี้ ถ้าเรารู้ต้นเหตุของมันแล้วเราก็จะปฏิบัติอย่างสบายๆเลยว่างอย่างเดียวเลยยืน เดิน นั่ง นอนก็ว่างๆ เนี่ยพระอาจารย์เนี่ยมารู้เอาสอนอย่างง่ายๆเนี่ยเอาของยากๆที่คนอื่นเค้าว่ายากๆๆเนี่ยมาเป็นของง่ายหมดเลยถ้าเราทำความว่างให้เกิดแล้วนี่ก็ถึงพระพุทธเจ้า พระธรรมเจ้าบ้าง พระอรหันต์สาวกบ้างต้องนึกถึงพระสารีบุตร พระโมคคัลลาที่ท่านเป็นเศรษฐีมหาเศรษฐีแล้วก็ไปไหนมาไหนสะดวกบริษัทธิบริวารพร้อมเพียบท่านก็ยังทิ้งเลยเนี่ยท่านมีปัญญามาประพฤติเนกขัมมะพรหมจรรย์เห็นมัยเนี่ย แล้วเราจะไปตัดงานโง่งมอยู่ทำไมเกิดมาแล้วก็เกิดมาแก่อีก แล้วก็มาเจ็บอีกตายอีกจิตยัง**หมกมุ่นครุ่นคิด**กับสมบัติที่จะต้องทิ้งไม่ใช่สมบัติของตัวของโลกที่ไปต่อเอามา(หัวเราะ)ต้องว่าไปโกงเอามา ความจริงเป็นของแผ่นดินของพระเจ้าแผ่นดินนั้นแหละต้องมีลูกของพระเจ้าแผ่นดินของท่านอยู่ต้องว่าอย่างนี้ยังไปเอาของท่านมาอีกแล้วยังมากอดตัณญาอีกนั้นแหละแล้วยังมายึดติดอีกโทษมากมายเลย เค้าจึงเรียกว่าทรัพย์ของแผ่นดินต้องว่าอย่างนี้ ไม่ใช่เราไม่ใช่ของเรา เรามีปัญญาก็หาทรัพย์ได้เอามาเลี้ยงตัวเลี้ยงครอบครัวอยู่รอดตายไปวันๆก็พอแล้วยังไปหาเรื่องหาราวอีกยิ่งจะเพิ่มทุกข์เพิ่มโทษเนี่ยมากมายก่ายกองเลยเพราะฉะนั้นเรารู้ตามความเป็นจริงอย่างนั้นเราก็จะได้ไม่มีทุกข์ไม่มีโทษกับสิ่งที่มีอยู่ทั้งตัวเราเองด้วยทั้งของคนอื่นด้วยเพราะเราเตรียมใจแต่แรกแล้วว่าตายเมื่อไหร่ก็เมื่อนั้นว่างเป็นอยู่ก็อ้อมอ้อมความว่างไว้แล้วเนี่ยอ้อมอ้อมความว่างคืออ้อมอ้อมพระนิพพานเราพร้อมที่จะไปนิพพานแล้วถึงเวลาจะไปนิพพานจริง ๆนะสัมมาทิฐิเห็นชอบนี้ความเห็นเลยว่างไม่มีความเห็นอีกแล้วเพราะเห็นมามากแล้วเห็นมากรู้มากแล้วที่เห็นๆของเราหรือเปล่าไม่ใช่อีกเนี่ยสิ่งที่ตาเห็นทั้งหมดเลยตั้งแต่เด็กจนโตจนแก่เฒ่าปุณนี้แล้วที่เห็นมาทั้งหมดของเราหรือเปล่านั้นไม่ใช่อีกตายเอาไปได้ไหม ตามจิตมันดูซึ่ที่ได้ยินมากมายก่ายกองของเราหรือเปล่านั้นไม่ใช่อีกเนี่ยแหม ! ได้กลิ่นแล้วกลิ่นน้ำอบน้ำหอมหรือกลิ่นดอกไม้อะไรของเราหรือเปล่านั้นไม่ใช่อีกเนี่ยหมดหายเกลี้ยงเลย รสที่กินไปมากมายก่ายกองอยู่ที่ไหนละเป็นอุจจาระปัสสาวะขี้เยี่ยวหมดแล้วของเราหรือเปล่านั้นไม่ใช่อีก เนี่ยปลงปัญญาลงไปเลย สัมผัสฤดูร้อน ฤดูหนาว ฤดูฝนอะไรเนี่ยทุกวันๆทุกเวลาเวลาที่เนี่ยตามฤดูกาลของเราหรือเปล่านั้นไม่ใช่อีกถ้าใช้ต้องบังคับมึงอย่าหนาวนะเอ็งอย่าร้อนนะฝนมึงตกอย่าตกนะไปตกที่โน่นที่นี้มึงอย่าตกเฉพาะเราอะไรนี้หรือว่าเออ! มันร้อนต้องการฝนเออ ! มึงมาตกที่นี้บังคับมันได้ใหม่ก็ไม่ได้อีกเนี่ยจะได้รู้ว่าไม่ใช่เราไม่ใช่ของเราแล้ว ถึงกาลถึงสมัยเนี่ยเตรียมตัวว่างแต่แรกเลยความเห็นไม่มีแล้ว ที่นี้ตำริชอบก็ไม่มีในมรรค๘เนี่ยถึงเวลาไปนิพพานก็ไม่มีตำริแล้วก็เลิกตำริว่าง สัมมาวาจาพูดจาชอบที่เคยชอบๆก็ว่างอีก ใครพูดนั้นพูดนี้**ประเล้าประโลม**เอาอกเอาใจก็ไม่มีแล้วหรือเกลี้ยวกราดตำว่าก็ไม่มีแล้วเพราะมันชอบตามใจตัวเอง ชอบตำชอบว่าชอบสอเสียดชอบมุสาเนี่ยอะไรพวกเนี่ยว่างหมดเลยไม่มีสัมมาวาจาการพูดจาชอบที่มันเคยชอบๆหมายถึงนิสัยสันดานตัวเองที่เคยชอบนะก็ต้องว่างหมดเลย

สัมมาวาจาว่างจะไปนิพพานแล้วไม่มีการชอบอะไรอีกแล้วให้ว่าง(หัวเราะ)จากการชอบทั้งหมด พระองค์วางนัยไว้หลายนัยวิจิตรพิศดารมากเลยลึกลับซับซ้อนมากเลยต้องมาลงที่มรรค๘เนี่ย แสดงว่าออกไปไว้ให้ต้องว่าอย่างนี้ **สัมมากัมมันโต** การงานชอบเอ็งจะทำการงานเพื่อรูป เพื่อเสียง เพื่อกลิ่น เพื่อรส เพื่อโผฏฐัพพะ เพื่อสัมผัสอะไรก็ว่างหมดการงานที่เคยชอบ ๆอะไรก็ต้องว่างหมด สัมมาอาชีโวก็อาชีพชอบทำแล้วร่ำรวยหรือการเงินสร้างกรรมทำชั่ว ทำเลอะอะไรก็ว่างหมดเลยทั้งชอบทั้งไม่ชอบ นั่นแหละต้องว่างหมดเลยทั้งให้ว่างหมด สัมมาสติระลึกชอบไอ้ที่ระลึกไปตามเป็นนักเลงอันธพาลอะไรก็ชอบเป็นคนชั่วคนเลวหรือจะเป็นบัณฑิตนักปราชญ์ก็ต้องว่างหมดไม่งั้นวุ่นวุ่นวายไม่รู้จักจบจักสิ้นการระลึกไม่มีที่สิ้นสุดระลึกไปรู้ไปเนี่ยต้องระลึกว่างเลยไม่ให้ระลึกแล้วก็ไม่ให้รู้ว่างหมดเลย สัมมาสมาธิ ตั้งใจมั่นชอบก็ตั้งใจมั่นชอบกับความว่างเลยไปนิพพานอย่างเดียวแล้วเพราะตั้งมั่นกับสิ่งนั้นสิ่งนี้มาเยอะแล้วสัญญาอนิจจาที่เคยให้สัญญาว่าจะอยู่จนแก่จนเฒ่าจนตายอย่างนั้นก็สัญญาอนิจจาหมดพอมันเกิดก่อนนี่ตอนสัญญามันยังไม่แก่ไม่เจ็บไม่ตายตอนนี่พอแก่เจ็บจนจะตายแล้วสัญญาต้องอนิจจาแน่นอนแล้วละสัญญาไม่ได้แล้วเพราะเดินไม่ไหวแล้วนอนเจ็บอยู่ไปไหนไม่ได้ไปตามสัญญาไม่ได้แล้วที่นี้ เนี่ยเราจะเห็นความไม่เที่ยงเป็นทุกข์เป็นอนัตตาชัดเจน เนกขัมมะพรหมจรรย์จึงเออ! ศรัทธาเกิดขึ้นแล้ว อดใจได้แล้วอดใจในทานในศีลเอามาข่มจิตข่มใจมาเป็นข้อวัตรปฏิบัติของเราเนี่ยทุกลมหายใจเข้าออกพร้อมที่จะว่างพร้อมที่จะตายหรือพร้อมที่จะไปนิพพานเพื่อความว่างอย่างเดียวที่นี้เรารู้แล้วเราเข้าใจแล้วเราจะได้มีกำลังใจ กำลังใจก็คือศรัทธาเนี่ยเป็นกำลังใจอย่างมากเลยรู้หรือเปล่า ศรัทธาเนี่ยเป็นกำลังใจเชื่อมั่นเลย ตายเป็นตายจิตตั้งลงไปเลยศรัทธาแปลว่าความเชื่อมั่นที่นี้พระองค์ก็บอกแล้วเชื่อมั่นที่ไหนศรัทธาเนี่ยเชื่อมั่นในปัญญาตถาคต ปัญญาตรัสรู้ของพระตถาคตเจ้าคือของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเนี่ยใจเราต้องมันตั้งลงไปเลยตายเป็นตาย ตายทุกที่ทุกไม่กลัวแล้วอย่างน้อยก็นึกถึงพระพุทธเจ้าไว้ตลอดอย่างขี้หนูขี้หมาเกินไปเกิดเป็นพรหมเป็นเทพถ้าเราว่างได้จริง ๆ บริสุทธิจริง ๆ ก็ไปนิพพานเลยเนี่ยไม่พลาดเลยมีที่รองรับคือสวรรค์พรหม สูงสุดนิพพานเห็นมียไม่ตกต่ำเป็นธรรมดาเหมือนโสดาบันนี่ไม่ตกต่ำเป็นธรรมดาเนี่ยรู้แล้วละหมดเลยเนี่ยเพราะละเพราะว่างเพราะเว้นไว้พร้อมที่จะตายไม่ได้สร้างกรรมทำชั่วใดๆเพราะเรารู้แน่นอนแล้วเราเชื่อมั่นในศรัทธาพระตถาคตเจ้าแน่นอนแล้วพร้อมที่จะตายต้องว่าอย่างนี้ มันเจ็บก็เออ! เดี่ยวเจ็บไม่นานเดี๋ยวก็บอกจิตมันไว้เดี๋ยวก็ว่าง ว่างจากเวทนา เวทนาทางกายเวทนาทางจิต เวทนาทางกายก็เนี่ยที่เป็นบาดแผลโรคภัยไข้เจ็บเกิดขึ้นในกายเนี่ยเกิดทุกข์เวทนา เวทนาทางจิตก็คิดมากไปก็มีโทษเจ็บปวดมากกว่าเวทนาทางกายอีกเพราะฉะนั้นพอรู้แล้วก็ให้ว่างหมดเลยเวทนาทางกายทางจิต ดีใจเสียใจก็ให้มันว่างให้หมดเลย แล้วเนกขัมมะพรหมจรรย์ของเราก็บริสุทธิหมดจดสิ้นเชิงเราก็มีสุขเค้าถึงเรียกว่า **นิรามิสสุข** ต้องเป็นอย่างนี้แล้วก็ไปนิพพานัง ประมัญ สุขขังเป็นนิพพานปัจจุบันแล้วเรารู้ว่าเนี่ยไอ้พวกนี้พ้นไปจากใจเรา ใจเราพ้นจากสิ่งเหล่านี้ไปแล้วไม่มีวิตกวิจารณ์รูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณ์ สังขารไม่ปรุงจิตไม่ปรุงไม่แต่งไปตามรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณ์เห็นมียเนี่ย **สุปปาทีเสสนิพพาน** ในปัจจุบันเนี่ยไม่ใช่พระอาจารย์พูดเล่นของจริงเนี่ยเอาของจริงตามพระพุทธโอวาทด้วยไม่ผิดตามแนวทางพระพุทธโอวาทที่พระองค์แสดงไว้เพราะศึกษามาแสดงว่าการศึกษา รู้จากการศึกษาตามพระพุทธโอวาทเนี่ยเป็นการรู้ที่ถูกต้องอาตมาจึงส่งเสริมให้พระเถรทุกองค์ศิษย์ทุกคนอ่านพระไตรปิฎกเนี่ยมีตั้งหลายตู้แล้วหลายชุดแล้วตอนนี้คิดว่าให้มากจะได้มีกำลังมีปัญญาเกิดขึ้นแล้วจะได้สืบทอดความรู้ของพระพุทธเจ้ารักษาความรู้แล้วก็ไปเทศนาสอนผู้ที่ยังไม่รู้ให้รู้เหมือนที่พระอาจารย์เอาความรู้ของพระพุทธเจ้ามาบอกพวกโยมให้รู้ตามแล้วพระพุทธศาสนาที่จะ

เจริญรุ่งเรืองต่อไปขยายที่ละ๕ทีละ๑๐เด็ญวก็เต็มเป็นร้อยเป็นพันเป็นหมื่นเป็นแสนเป็นล้าน
ทั่วโลกเลยตลอดถึงพรหมเทพเทวดามาได้ยินได้ฟังก็พลอยบรรลুক็นมากมายกายกองต้องว่าอย่างนี้
เพราะฉะนั้นเราต้องมีเนกขัมมะมรรคเอาเนกขัมมะคือการอดใจในทานในศีลของเราเนี่ยเมื่อเราอดใจมัน
มีทานมีศีลได้แล้วนั้นแหละเป็นภาวาเนี่ยก็เป็นเนกขัมมะภาวาคือต้องทำทุกวันตราบเท่ามันตายหรือ
ตราบเท่ามันว่างหรือตราบเท่าเราสู้ประจักษ์ใจว่าเออ! มันว่างบริสุทธิ์แล้วเนี่ยก็จะเป็นเนกขัมมะ
พรหมจรรย์เนกขัมมะมรรคมีผลแน่นอนเลยจิตของเราจะไปสู่มรรคผลนิพพานด้วยวิธีเนกขัมมะมรรค
พรหมจรรย์เนี่ยแล้วเราก็ไม่ลังเลสงสัยอีกต่อไปแล้วที่นี้ยืน เดิน นั่ง นอนเราก็เป็นปกติสุขไม่สนใจใคร
เลยทั้งที่ใครไปใครมาก็รู้ไม่ใช่ไม่รู้ตายังคืออยู่ หูคืออยู่ จมูกคืออยู่ ลิ้นคืออยู่ กายคืออยู่แต่ก็**ปฏิสังขาร**ตามธรรม
แต่จิตของเราไม่ได้ยึดติดการไปการมาของบุคคลหรือชาวของต่างๆเราฉันทหรือเราอิมไปก็พอแล้วเราก็
ไม่เป็นทุกข์ไม่เดือดร้อนกับใครแล้ว อพาการเจ็บป่วยของเราก็น้อยลงเพราะเรากินน้อยอาพาธเราก็
น้อยกินมากก็อาพาธมากเจ็บปวดมาก ปวดอุจจาระปัสสาวะมากยืน เดิน ไม่เป็นสุขมากเสียเวลามาก
เนี่ยพระองค์มีอุบายปัญญาหลายชั้นมากเลย ถ้าเราพิจารณาดูว่าเออ! เนี่ยเราก็เห็นประโยชน์แล้ว
ไม่ใช่อยู่ๆเราจะทำได้ต้องมีการฝึกการหัดการอบรมต้องมีความอดทนเข้มแข็งต้องมีทั้งทาน ทั้งศีล ทั้ง
เนกขัมมะ ปัญญา วิริยะ ชันติ สัจจะ อธิษฐาน เมตตา อุเบกขาเลยเนี่ยพร้อมเลยถ้าเราพิจารณาดูเนี่ย
ครบถ้วนแน่นอน เพราะฉะนั้นเราก็ได้ไม่หวั่นไหวกับรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณ์อีก
ต่อไปเพราะจิตเรามุ่งไปพระนิพพานว่างอย่างยิ่งเนี่ยทุกคนที่มาเนี่ยวันนี้วันที่สามเนี่ยเจอวันที่สามก็
หนักแน่นอีกเนี่ยเนกขัมมะพรหมจรรย์(หัวเราะ)ต้องเอาพวกโยมไปนิพพานให้หมดต้องว่าอย่างนี้ ถ้าใคร
ยังลังเลสงสัยนี้โดนทั้งหมดต้องว่าอย่างนี้(หัวเราะ)ไม่มีใครเข้ามาเสียเวลากับเราเลยเพราะเราเป็นคนต้อง
ต้องว่าอย่างนี้ เราดีกับพ่อแม่ไม่พอดีกับครูบาอาจารย์พระพุทเจ้าพระธรรมเจ้าพระอรหันต์เจ้าอีกแยะ
เลยต้องบอกตัวเราเนี่ยแยะมาก ๆเลยใช้ไม่ได้เลยเกิดมาเสียชาติเกิดอีกกินใช้จ่ายไปหมดเงินหมดทอง
หมดข้าวหมดของเสียเวล่ำเวลาไปศึกษาเล่าเรียนอะไรก็ไม่พ้นทุกข์มีแต่เพิ่มทุกข์ให้ไม่ได้มาศึกษา
ความจริงตามแนวทางของพระพุทเจ้าเนี่ยเห็นมียไม่ต้องเสียอะไรสักสิ่งสักบาทต้องว่าอย่างนี้
พระองค์ให้ฟรีๆด้วย ๆความรู้เนี่ยจึงเรียกว่า **สัพพทาน ธรรมทาน ชีนาติ** พระองค์ก็ยังให้ธรรมเป็นทาน
เป็นการชนะการให้ทั้งปวงให้เค้าพ้นทุกข์เนี่ยเห็นมียให้พ้นจากการเวียนว่ายตายเกิดเนี่ยที่พระองค์ให้
สูงสุดไม่มีใครให้อย่างพระพุทเจ้าด้วยต้องว่าอย่างนี้เมื่อพระองค์ให้แล้วได้ยินได้ฟังแล้วปฏิบัติแล้วก็
เป็นสุขสงบสุขหมดเลยนั้นแหละก็ต้องมาทำกตัญญูเผยแพร่ไปอีกเหมือนอาตมารู้อาตมาก็บอกพวกโยม
ต่อๆไปโยมรู้แล้วเข้าใจแล้วเดี๋ยวก็ต้องมานึกถึงพระอาจารย์ก็เลยต้องเป็นบุคคลประวัติศาสตร์พวกโยม
ก็นึกถึงพระอาจารย์ท่านสอนอย่างนั้นอย่างนี้แหมม! พระพรณาสอนตั้งเยอะแยะเลยไอ้พวกเรารู้นิด ๆ
หน่อย ๆยังไม่เท่าท่าน แต่ก็พอเอาเป็นแนวทางได้ให้วางไว้ก่อนต้องว่าอย่างนี้(หัวเราะ)เนี่ยเนกขัมมะ
พรหมจรรย์ต้องว่าอย่างนี้การประพฤติปฏิบัติของเราในทานในศีลก็จะมีประโยชน์มากมายเพราะเป็น
อุบายวิธีของพระพุทเจ้าที่มีวิธีบันทอนขจัดอารมณ์ รูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณ์อันเป็น
ข้าศึกศัตรูที่ทำให้จิตเราวุ่นวายไม่สงบหรือฟุ้งซ่านเนี่ยทั้งทานทั้งศีลแล้วก็เนกขัมมะอดใจถือบวชสงบ
ใครๆเค้ารู้เค้าให้ออกาสเราและสังคมให้ออกาสเราเนาะ คำว่าสังคมให้ออกาสเราคือให้เราประพฤติปฏิบัติ
ชอบเนี่ยถึงเวลาไปบิณฑบาตรทุกเช้าๆเนี่ยพอกินแล้วพอดินแล้วก็อยู่ได้แล้วเนี่ย สังคมเค้ายอมรับเค้า
เห็นเราเนี่ยมุ่งพระนิพพานแล้วเค้าจะไม่เสียตายเลยสักบาทสักสิ่งก็ทูลให้เราๆก็กินใช้จ่ายเท่าที่จำเป็น
เท่านั้นไม่ได้เอามาสังสามไว้เดี๋ยวก็ตายทั้งหมดต้องว่าอย่างนี้ ไม่ได้เอาอะไรของเค้าไปได้ แต่ก็ขอให้คน

ที่มาใสบาตรเราหรือมาถวายเราขอให้มีส่วนบุญกับเราเนี่ย เหมือนกับเราเนี่ยเป็นตัวแทนของ
 เจ้าเข้าใจใหม่ที่เขาให้ปัจจัยเราเนี่ยที่เค้ายังไม่มีโอกาสมาประพฤติปฏิบัติเหมือนเราแต่เค้ายังให้ทาน
 เราถวายทานให้เรา เค้าให้เราเนี่ยเป็นตัวแทนของเค้านะ พระทั้งหลายยังไม่รู้ความจริงที่พระพุทธเจ้าให้
 ไปบิณฑบาตรให้แสวงหาอาหารด้วยลำพังปลื้แข่งของตนเนี่ยเพื่อให้ได้มาจะได้รู้จักทุกข์ยากลำบาก แล้ว
 พวกโยมที่เค้ามาใส่ให้เค้ายังไม่มีโอกาสแต่เค้าได้มีโอกาสให้ทานแล้วเค้าก็มีโอกาสว่างแล้วเนี่ยที่นี้เราถ้า
 เค้ามาทำความจริงถ้าเค้าใส่ใจถ้าเค้ามีเวล่ำเวลาพอในการประพฤติปฏิบัติเราก็หาความรู้ที่เราทำตามพระ
 พุทธโอวาทเนี่ย เอามาเทศน์มาสอนเค้า ๆ รู้ความจริงศาสนาที่จะเป็นประโยชน์มากมายเลยทั่วโลกเลย
 เนี่ยแล้วก็จะสงบสุขไม่มีปัญหาไม่ต้องมาทะเลาะวิวาทบาดหมางอะไรกันไม่มีเวรไม่มีกรรมอะไรกัน
 เพราะทุกคนมุ่งไปนิพพานหมดเนี่ย เพราะฉะนั้นเนกขัมมะพรหมจรรย์พระพุทธเจ้าที่อาตมาบอกไม่ใช่
 ของเล่นไม่ใช่ของเล็กน้อยเป็นของใหญ่โตต้องว่าอย่างนี้คือส่งพระองค์ถึงนิพพานเลยได้ตรัสรู้เป็นพระ
 สัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ใช่เห็นคนแก่คนเจ็บคนตายอย่างที่เราเห็นเนี่ยพวกโยมก็เห็นกันเนี่ยพ่อแม่พี่น้อง
 ญาติมิตรสหายก็ตายไปหลายคนแล้ว(หัวเราะ)ยังไม่เห็นเลยไปร้องไห้ร้องไห้ไปลีลาสาธิตให้คนอื่นเค้า
 นี้กว่าข้ามีเมตตารักไม่ยอมให้ตายอะไรเนี่ยไปทางคนอื่นที่มีปัญญาเค้าสลดใจผู้ที่มีปัญญาเค้าต้องใช้คำ
 ว่าสลดใจ เกิดมาแล้วแก่เจ็บตายเป็นของธรรมดาไม่พ้นแม้กระทั่งเราจะไปที่ยว่าคนนั้นคนนี้เค้าก็ไม่ได้
 เพราะเป็นของประจำสังขารประจำตัวทุกคนเลยประจำโลกไม่ว่าโลกไหนมนุษยโลก เทวโลก มารโลก
 พรหมโลกต้องมีการจุติปฏิสนธิหมดบุญหมดวาสนาหมดบารมีหรือหมดกำลัง**ฆานกำลังญาณ**ก็ต้องลงมา
 เนี่ยต้องพิจารณาทั้งฆานทั้งญาณ ที่เพ่งกันทั้งวันทั้งคืนอะไรเพ่งรู้เพ่งละเพ่งเพื่อให้ว่างหรือเปล่า รู้แล้ว
 ยังไม่ละอีกก็เป็นทุกข์ในการเพ่งนั้นนะรู้ในสิ่งที่รู้ทุกอย่างแล้วยังไม่ละความรู้อีกเนี่ยรู้ยังไม่ดับรู้ก็ยังไม่
 ว่างจากความรู้ก็รู้แล้วยังยึดติดในความรู้แล้วก็ยังไม่ได้อีกเนี่ยพรหมเทพเทวดาเนี่ยก็ยังไม่เห็น
 หนทางในการพ้นทุกข์เลยว่างทั้งฆานทั้งญาณเลยปฐมฆานก็ยังอนิจจังต้องเปลี่ยนมาเป็นทุติยฆาน
 ทุติยฆานก็ยังอนิจจังต้องเปลี่ยนมาเป็นตติยฆาน ตติยฆานก็ยังอนิจจังต้องเปลี่ยนมาเป็น**จตุตถฆาน**
จตุตถฆานก็ยังอนิจจังต้องเป็น**อากาสาณัญญาตนะ** **อากาสาณัญญาตนะ**ฆานก็ยังอนิจจังต้องเปลี่ยนมา
 เป็น**วิญญาณัญญาตนะ**ฆาน **วิญญาณัญญาตนะ**ฆานก็ยังอนิจจังต้องเปลี่ยนมาเป็น**อากิญจัญญาตนะ**
อากิญจัญญาตนะฆานก็ยังอนิจจังต้องเปลี่ยนมาเป็น**เนวะสัญญานาสัญญาตนะ**ฆานอีกเนี่ย
 ที่นี้ก็ไม่มีการออกเพราะจิตไม่ว่างสับสนปนเปเข้าออกแล้วเสื่อมเดี๋ยวก็ออกมาแล้วลงมาเค้าเรียกถอย
 กลับมามีจาก**เนวะสัญญา**มาเป็น**อากิญจัญญา**จาก**อากิญจัญญา**มาเป็น**วิญญาณัญญาตนะ**จาก
วิญญาณัญญาตนะมาเป็น**อากาสาณัญญาตนะ** จาก**อากาสาณัญญาตนะ**ก็เปลี่ยนมาเป็น**จตุตถฆาน**
จากจตุตถฆานก็เป็น**ตติยฆาน**จาก**ตติยฆาน**ก็เป็น**ทุติยฆาน**จาก**ทุติยฆาน**เป็น**ปฐมฆาน**เดี๋ยวก็เข้า
 เดี่ยวก็ออกเนี่ยเค้าเรียกว่า**รู้ทุกขณะการเข้าการออก**เนี่ยเค้าเรียกว่าทั้งวิปัสสนาในฆานในญาณ ใจพวก
 นั้นเดี๋ยวก็เข้าฆานออกฆานมันรู้แค่เข้าแค่ออกแล้วก็สับสนปนเปกันอยู่อย่างนั้นเนติดยุอย่างนั้น
 เหมือนติดร่างแหเหมือนลิงติดแหอยู่อย่างนั้นเพราะหาทางออกไม่ได้อย่างพระพุทธเจ้ารู้แล้วทั้งฆานทั้ง
 ญาณเนี่ยว่างจากฆานจากญาณไม่ให้เสียเวลาเพราะไอนั้นมันวนเหมือนอ่างนั้นนะเหมือนพายเรือในอ่าง
 วนไปวนมาอย่างนั้นนะหาที่ว่างไม่ได้ หาที่จบไม่ได้ หาที่สูญไม่ได้เพราะฉะนั้นรู้ว่างรู้แล้วว่างเลย
 พระองค์ได้ตรัสรู้พ้นจากฆานจากญาณไปเลยต้องว่าอย่างนี้จึงจะเป็นวิสุทธิจึงใช้คำว่า**วิสุทธิญาณ**รู้อย่าง
 บริสุทธิ์ว่างอย่างบริสุทธิ์เนี่ยเค้าเรียก**วิสุทธิญาณ**เพราะฉะนั้นวิปัสสนาในฆานในญาณไม่ใช่ของยากของ
 ง่ายสำหรับพระพุทธเจ้าพระอรหันต์เจ้าหรือผู้รู้ทั้งหลายเนี่ยมีเอกลักษณ์เฉพาะตนเลยใจพวกติดตมติด

ฉานฤๅษีฤๅษีชีไพรนักบวชชั่วร้ายเฝือเอมมำทำฤๅษีทำเดชหำอยู่หำกีนกัๅงจะแ่ลงแ่ลง
แทนที่จ้รู้แล้วมำทำประโยชน์แ่ตัวเองไปสร้ๅงกรรมทำช้ๅยิตติหำลुकศิษย์ลुकหำ หำเงินหำทองแล้วก็
ไปไหนไม่รอดเวๅนว่ๅยตๅยเกิดน้ๅภพน้ๅชาติไม่ไ้ก็อศัๅยฉานอศัๅยฉานแต่ก็ไม่หำไม่ร้ๅที่เกิดที่ดับ
ของฉานของฉานเพราะฉนั้นต้องยอมรับความจริงว่ๅทั้งปัญๅญาและฉๅนก็อนิจจๅงไม่เที่ยงเป็นทุกข
ฉๅนควำมร้ๅที่ร้ๅทั้งหมดก็ๅเป็นอนัตตๅไม่มีตัวตๅนต้องยอมรับจิตยอมรับนั้นฉนั้นจ้จะเป็นอเสๅขๅจบการศึๅกษๅ
จบการศึๅกษๅแล้วก็ฉนั้นฉนั้นจ้จะสงบสุขจ้จากการร้ๅที่นี้เรๅจะร้ๅไ้ไม่รู้ก็ไ้ที่นี้เรๅจะร้ๅจ้เพื่อร้ๅเพื่อมำเป็น
ประโยชน์แ่คนอื่นไม่เป็นประโยชน์แ่ตัวเองแล้วเพราะตัวเองร้ๅพอแล้วต้องว่ๅควำมร้ๅพอแล้วคือจบแล้ว
ไม่ต้องการร้ๅอื่นแล้วเฝือร้ๅว่ๅงควำมร้ๅนั้นให้ว่ๅงแต่เอมมำเป็นควำมร้ๅของคนอื่นเอๅควำมร้ๅที่ร้ๅเฝือ
มำบอกคนอื่นมำให้ๅเป็นทๅนแ่คนอื่นตๅมแนวทๅงหรือตๅมแบบอยๅงของพระพุทๅธเจๅของพระอรๅหันต์
เจๅที่พระองค้ทรงตร้ๅรู้หรือแสๅงหำควำมร้ๅแล้วมำร้ๅยกลงมำเป็นพระไตรปิฎกที่ให้ว่ๅกเรๅอๅนกันเฝือ
อๅว! มีใครสงสัๅยอะไรตๅนนี้เปิดโอกๅสให้ถๅมแล้ว(ห้ๅวเรๅ)เห็นม้ๅนๅกข้ๅมมะมรรคๅเป็นมรรคๅหนทๅง
เขๅถึงควำมพ้นทุกขๅดับทุกขๅหมดเลยเฝือถๅใครทำตๅมนี้พระอๅจๅรย์ขๅนไปเกลๅๅงเลยทั้งพรหมเทๅพ
เทๅวตๅไม่เหลือเลย..ไม่ไ้เทศน์ให้โยมฟังคนเตๅยวนะพรหมเทๅพเทๅวตๅคๅต้องหุ้ๅงเลยคๅจ้องอยู่
(ห้ๅวเรๅ)ตๅนนี้ใครอยๅกร้ๅก็ถๅมเพิ่มเตๅมเพื่อให้กระจๅงจ้ๅงเขๅใจชัดเพื่อจ้ๅไ้มีผลในกระๅพๅติ
นๅกข้ๅมมะมรรคๅพรหมจรรยๅจะไ้ไม่ยี้ๅติๅดอะไรแล้วมีใครจะถๅมอะไรอ้ๅกบๅง.....นี้พระอๅจๅรย์ไปตๅมร้ๅ
ของพระพุทๅธเจๅมำพูดให้โยมฟังฉนั้นฉนั้นไม่ไช้พระอๅจๅรย์เกๅงอะไรหรือพระอๅจๅรย์นี้มิๅเชๅวๅนปัญๅญๅร้ๅ
งๅยเขๅใจเรๅว้ๅจ้ๅกร้ๅยกรๅงเอมมำเป็นเรๅงเป็นรๅวอๅว! มีอะไรถๅม....

ช้ๅนๅช้ๅย เมๅมๅ ผู้ถๅมควำมและจิตพิๅมพ์

วันจ้ๅนทๅรที่ ๑๒ กุๅมๅพๅพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๒

เวๅลๅ ๑๐.๕๕ น.